

трийтъ върхъ на оралото, издаваше единъ легкъ парж. Бъ горніѣтъ странѣ на нивѣтъ единъ старецъ, на когото широкійтъ грѣбъ и строгото лице припомнюваха старецътъ на Олбайна, но на когото дрехитъ не предвѣщаваха бѣдността, тикаше съ тяжесть старовременното и старобразното си орало, което влачаха два вола кротки, съ облѣкло блѣдножълтаво, истинны патриарси на полянѣтъ, високи на изрѣстъ, малко мръшави, съ рогове дълги и превити, отъ онѣ стари работници които единъ дългъ навикъ прави *братія*, както ги наричатъ по нашитъ села, и които, лишени единътъ отъ другійтъ, ся отказвать да работятъ съ единъ новъ другарь и умиратъ самоволно отъ скѣрбъ. Онѣ чловѣцы, които нѣматъ понятіе отъ селскійтъ животъ, считатъ за баснѣхъ пріятелството на единъ волъ за другарьтъ му въ впрѣгнуваніето. Нека тѣ чловѣцы додаты да видятъ вѣтре въ хлѣвътъ едно клѣто животно мръшаво, сухо, истощено, да удря съ опашкѣтъ си измръшенитъ си плещи, да духа съ ужасъ и съ отвращеніе надъ хранѣтъ която му ся принася, да има всякога очитъ си обърнаты къмъ портѣтъ, да рита и да дрѣще съ нозѣтъ си мѣстото, което стои праздно отъ странитъ му, да души яремътъ и вѣжята които е носилъ другарьтъ му, и да го выка безпрестанно съ жалостны рѣвовѣ. Говедарьтъ ще ка-